

Видасться
з квітня
1999

www.kolega.kiev.ua

КОЛЕГА

#2(11)
березень
2000

Захоплення «Самостійною Україною» будівлі ЦК КПУ

два погляди на одну подію

Жовто-блакитний більшовизм -

«Чому я тут? Чому не з ними?»

ознака сучасної України

9 березня, у п'ятницю, сталася подія, про яку Ви напевне не могли не чути. В цей день група молоді «Самостійна Україна» захопила ЦК КПУ.

Помінявши прапори і повісивши гасло «Єдина незалежна Україна від гір Кавказу до Кавказу», погрожуючи в разі невиконання вимог підпалити будівлю, 10 хлопців і дівчина зробили вчинок. Вчинок, що сколихнув наше сумне політичне болото, яке, здавалося, заснуло було назавжди. Невідомо, чи розраховували на те організатори акції, але захоплення будинку КПУ у громадській думці міцно пов'язане тепер з НАУКМА. Наша рідна Академія згадувалася майже в усіх телерепортажах та газетних статтях (могилянцями спочатку вважали ледь не всіх терористів). Згодом з'ясувалося, що студент Академії там був лише один - Віталій Кисіль з ФГСН-2. Хоча з «Самостійною Україною» пов'язаний також викладач Академії, асистент ФВН пан Башук, що в інтер'єр назвався адвокатом «Самостійної України», і якого підозрюють у організації цієї акції.

Як би там не було, подія сталась. І кожен з нас, мабуть, в праві оцінювати її по-своому. Не претендуючи ні на вичерпність, ні на неупередженість, ми хочемо викласти нашу точку зору на ці події. Ми спробуємо поставити питання, деякі з яких залишаємо без відповіді.

Найбільша загадка в цій історії - мотиви тих, хто відважився на такий вчинок... Хочеться вірити, що залишилися ще мрійники; залишилися герої, які здатні кинути виклик неправді та несправедливості цього світу; які, відчуваючи небезпеку, здатні пожертвувати усім заради порятунку власного народу. Хочеться вірити у їхню безкорисливість, а також у те, що їхні прізвища не виринуть згодом напередодні якихось виборів.

Чи можливо, щоб 11-ро дорослих людей, двоє готуючись здійснити терористичну, по суті, акцію, а потім переносити її на два дні, не усвідомлювали усіх її смایбутніх наслідків?

Хотілося б знати й те, чи дійсно вважають члени «Самостійної України» єдиною причиною «тотальної кризи в Державі, зuboжіння та деградації народу, винародовлення Країни» саме КПУ?

Знаючи про політичні симпатії наших Президентів та прем'єрів, про розстановку сил у парламенті та про багато інших речей, - якнайменше наївно, як нам здається, вважати єдиним винуватцем теперішнього становища в державі будь-яку партію (хай навіть і КПУ).

Важко і дуже боляче визнавати, що відповідальність за ситуацію в країні має нести й Рух (чи Рухи?) та інші праві партії, на які ми покладали так багато надій. У тупцюванні на місці та «колоніальному поневоленні» є й вина наших батьків, - тих, що проголосували у 1994-му

Коли я тільки почув про це, мою першою думкою було: «Чому я тут? Чому не з ними?» Захоплення Центрального Комітету Компартії групою української молоді «Самостійна Україна» вразило мужністю, зухвалістю і нахабністю (яка є єдиною зброєю проти дурості), тому я вважаю своїм моральним обов'язком відреагувати на цю подію, яка є далеко не звичайною студентською витівкою. Її трактувати примітивно і вганяють у політичні рамки. Хоча це був розрив повсякденності, зупинка

Творці нової України?

української новітньої історії, визволення з-під рутинного існування, - цілковита атмосфера оновлення. Це був той укус набридлих мухи, з якою себе порівнював же Сократ, і яка не дає спокою товстій корові - суспільству, яке отупіло від безлюдності. Але щоб спруснути соціум зараз, філософії вже недостатньо. Сучасність вимагає подій, тобто нового, неочікуваного, неувяного. Надзвичайно дивно, що громадськість, влада і мас-медіа майже ніяк не відреагували. Беру в руки «Факти» і починаю листати - нічого. Потім ще раз - і тільки на другій сторінці у верхньому кутку кілька невеликих абзаців про захоплення офісу КПУ у рубриці з дурнуватою назвою «Ой, що буде!» - суцільна профанация події. В інших газетах - взагалі нічого.

Ця акція - це боротьба проти вимовлених, порожніх, викинутих на вітер слів, що робиться вже дев'ять років. У відповідь дехто мені дорікав, що треба мати на увазі, що це не 91-й рік, що тут замішані великі гроші, для чого все це було? треба, бо ж таким чином неможливо нічого добитися» і т.п. Врешті, ця подія власне є продовженням студентської «революції на граніті» 1990 року, спробу повернути той український «романтизм незалежності», коли студенти першими усвідомили своє становище у суспільстві й прагнули відкинути образ студента як неповнолітнього і безвідповідального. Тоді ще можна було щось зробити. Бо всі наступні роки - це, звичайно, марно витрачені роки, коли тільки ведуться дурні балачки. А цей крок став на місце слова, замінив і витіснив його.

Можна її розглядати як терористичний акт, можна - як злісне хуліганство (з погляду влади), як політичну акцію, або як акт відчаю дітей, які захопленням партійної штаб-квартири просто намагались вирішити проблему заборони КПУ, оскільки раніше на їхні звернення й вимоги до різних органів влади не було ніякої реакції. Хоча, повторююсь, це стало вираженням того, що давно вже мало статися, і постійно відтягувалось тільки через дурман осілих у головах слів, які настільки неопотентні, що навіть не здатні роїтися у вигляді думок.

Же після цієї події інколи лунають заклики

(закінчення обох статей на 3-ій стор.)

Dorm, sweet dorm, або житлова криза в Могилі

В минулому випуску "Колеги" ми обіцяли провести розслідування, що осмілює б загадково історію з гуртожитком (Каблукова,4) та заспокоїло (або вжахнуло?) його мешканців.

Нагадаємо початок цієї історії. Нам стало відомо, що строк оренди та контракт з гуртожитком, що по вул. Каблукова,4, закінчується 30 червня 2000р. Занепокоєні долею багатьох любих нам співбратів, ми звернулися до керівника житлового відділу Маковської Н.А. за поясненнями.

Виявилось, що робити остаточні висновки ще зарано, оскільки питання про продовження (або розірвання) контракту все ще

знаходиться у процесі вирішення.

Ми поцікавилися варіантом місця переселення студентів у випадку небажаного (для нас) рішення. Але й такого поки що нема. За словами пані Маковської, якщо контракт це буде подовжено (а це, див.вище, обмірковується ректоратом), тільки тоді розглядатимуться інші питання, що виникнуть у зв'язку з цим.

Отже, на жаль, ми залишимо вас у хвилюючій невідомості і радимо втішатися банальним, але актуальним в цьому випадку прислів'ям : "Надія вмирає останньою".

Леся Лажевська, «Колега»

Могилянські новини

24 лютого у приміщенні 4-го корпусу НаУКМА в Культурно-мистецькому центрі відбулася вистава Київського експериментального театру "Амфітріон" П.Хакса. Як ви вже зрозуміли, це не була прем'єра, але ваш покірний слуга вперше мав честь побачити цей перформанс і був присно вражений. У презентованій драмі на давньогрецькі мотиви на повагу (або навіть на захоплення) заслуговувало майже все: цікаво-неординарний сюжет був підкріплений непересічною грою акторів, що в камерному приміщенні та на фоні типово модерних

декорацій виглядало дуже привабливо. Декілька затятих скептиків із числа моїх однокурсників вперто намагалися мене переконати, що порівняно з такими гігантами театру абсурду, як "Голомоза співачка" Е.Йонеско та "Чекаючи на Годо" С.Беккета, комедійний "Амфітріон" виглядає дещо легковажним. Але я переконаний в тому, що не варто порівнювати, оскільки ці твори є концептуально різними і кожний з них є самодостатнім. Отже, всіх запрошую на виставу, що має місце кожного місяця в рідному КМЦ. Дивіться та пишайтеся нашим театром!

З 28 лютого до 3 березня на кафедрі політології факультету гуманітарних та суспільних наук відбувався захист курсових робіт студентів другого курсу. За результатами поданих заяв кафедра політології другий рік поспіль виявилась найпопулярнішою серед молодих гуманітаріїв та суспільників: на 25 акредитованих місць записалося

45 студентів. Незавжди здогадатися, що боротьба була жорсткою та безкомпромісною, але у межах правил. Остаточні результати будуть відомі трохи згодом (після засідання викладачів кафедри). Побажемо керівництву кафедри зробити правильний вибір в ім'я української політичної науки.

Дмитро Горшков, «Колега»

Чому замовкло Радіо-СМІТ?

З недавнього часу студенти на великих перервах більше не танцюють і не слухають музику. З поясненням того, що сталося, - президент Студентського Мистецько-Інформаційного Товариства (СМІТ) Віра Слівінська.

- Віро, чому припинилися ефіри Радіо-СМІТ?

- Декан з виховної роботи С.М.Горін тимчасово заборонив Радіо-СМІТ проводити ефір на великих перервах.

- І яка причина?

- Причиною цього він назвав неякісний звук. На його погляд, музика надто гучна і заважає нормальній роботі підрозділів НаУКМА, які працюють під час великої перерви. Також було сказано, що така музика не сприяє якісному відпочинку студентів.

- Тобто Сергій Миколайович вирішує за нас, як нам відпочивати?

- На такий контраргумент з боку СМІТ С.М. відповів, що якщо радіо заважає хоча б десяти особам, то цього достатньо, щоб внести зміни у роботу Радіо-СМІТ. І взагалі, С.М. наголосив на тому, що вирішальне слово завжди залишається за Адміністрацією.

- Отже, які перспективи?

- СМІТ планує відновити роботу радіо після

того, як буде придбано нове обладнання та змінена музична добірка.

- Чи плануєте Ви провести опитування серед студентів щодо підбірки пісень?

- На таку пропозицію з боку СМІТ Горін відповів, що це досить цікаво, але те, що подобається студентам, дуже часто не подобається Адміністрації та іншим працівникам Академії, а оскільки їхня (Адміністрації) слово є вирішальним, то думка студентів «втрачає свою цінність».

- Дякую. Бажаю Радіо-СМІТ успіхів!

До цієї теми ми повернемося у наступному номері.

Інтерв'ю взяв Стас Шумлянський, «Колега»

Любі жіночки й дівчата!

Дозвольте хоч і з запізненням, але поздоровити Вас з Міжнародним жіночим днем - 8-м Березня, яке усе прогресивне людство нещодавно відсвяткувало.

Ми вітаємо вас усіх, які працюють і вчаться в НаУКМА: від охоронниць до віце-президентів, від старших викладачок до професорів, від першокурсниць до аспіранток. Ми хочемо побажати Вам: здоров'я - міцного як скеля, любові - глибокої як океан, щастя - великого як космос, грошей - більше ніж в усіх федеральних резервних банках США разом узятих та особистого життя - насиченого добрими подіями як Австралія кроликами, шанобливих дітей та щоб Ви завжди виглядали, як мінімум, на 10 років молодше від своїх дочок. Дівчатам - неземної краси і любові та щоб вони не забували про існування хлопців. Щоб хлопці, коли бачили Вас, казали: "Ось та дівчина, з якою б я одружився, навіть якщо б мама була проти!". Бажемо, щоб Ваше перебування у стінах НаУКМА було присмимим і довгим, щоб збулося усе те, що Ви самі собі бажаєте.

Ну а ми зробимо для цього усе, що в наших силах.

За дорученням редакції Головний критик-консультант "Колеси" Віктор Шиманський (ФГШ-З)

Наша пошта

ЯК УНІВЕРСИТЕТ СТУДЕНТІВ ВИХОВУЄ або Принципи Liberal Arts Education на теренах пострадянської України?

Браття та сестри! Студей! Від лютого Богом даного року 2000 з нами поряд існують Могиллянські Джерела (далі в тексті – МД) – часопис, народжений Розпорядженням Президента Уксі НауКМА та Колегіумів В. С. Брюховецького.

Щоправда, не сподівайтесь розукати МД у періодичні або деінде ще, бо мережа розповсюдження у новонародженого ще недосконала, а вам, темним та буйним, немає потреби знати чим живить свої ідеї Board of Alma. От передчуваю запитання: а нам він про що? Відповідаю: МД планує, серед іншого, впровадити найкращий досвід навчальної, наукової та виховної роботи... Попрацьуйте над загадкою: кого збираються краще навчати та виховувати?

Вам, може, діла до того й немає, але при опрацюванні Матеріалів Для Читання (МД-часопису) в мені борючись два рівноцінні бажання – дізнатись нової інформації та закрити й запхати часопис у... (найвіддаленішу шухляду). Бо, принаймні, стилем викладу інформації МД похвалитись точно не може. Проте – геть критиканство! – звернімося до зорь (себе з змісту).

Які то тасмі кореспонденти писали більшу частину інформаційних повідомлень? Бо диалогів є подібність їх до протоколів засідань партосередків: «зібрались, слухали, доповідали». Якщо особисто не був присутнім на означеному збіговиську, то й маш дурий розум, бо текст у стилі: «самі знаємо, але вам не скажемо – досить із вас повідомлення про Подію».

А скажимо, тільк статті про методологічний семінар Liberal Arts Education мандрувала по сторінках часопису, але, на жаль, так і не матеріалізувалась змістовно. Та ні, – що ж це я прибрикую, – читач міг помріяти над заокеанськими «фрагментами спостережень» В.Моренця, – єдиним натяком на головне завдання МД – вчити та виховувати. Але повертаємось на Батьківщину, й цупке студентське око помічає фальшивинку у новоспеченому дискурсі такого собі KLAUSA, який

Від редакції. Це – найцікавіший лист у нашій пошті. Дякуємо Тетяні за її опінію. А взагалі, у кожного з Вас є можливість зробити «Могиллянські джерела» цікавішими.

Жовто-блакитний більшовизм...

за «прагматика», «червоного директора» Леоніда Кучму. Як є й наша з Вами вина у теперішній економічній катастрофі, безглуздій «багатовекторності» у внутрішній та зовнішній політиці, в «демократії по-українськи» – вина покоління, що обрало «антикомуніста» й «патріота» Кучму вже в 1999-му.

Значно простіше покласти вини на когось іншого: на «п'яту колону», на північного-східного сусіда чи на «підривні антиукраїнські антидержавні центри» (на «ворогів революції», «шкідників» та «акул імперіалізму»). Що це: повторення історії чи прояв «загадкового українського менталітету»?

А чи усвідомлювали «самостійники», кому вигідний їхній вчинок саме зараз, коли на носі референдум, коли обласні ради, граючись у політику, виносять рішення про заборону КПУ?

Акція «Самостійної України» дуже вигідна декому саме зараз. Вона може знадобитись для того, щоб у черговий раз перекинути свої прорахунки на чергового «цапа спокути». (При цьому, зазначимо,

заборона КПУ аж ніяк не мета; важливіший самий процес.) Або аргумент посилення влади гаранта Конституції задля приборкання «праворадикальних молодчиків», що становлять загрозу «молодій українській демократії».

Складним для нас, студентів, є й питання про покарання тих, хто вчинив захоплення будинку КПУ. З одного боку, ми не можемо не співчувати Віталію Кисілю та іншим студентам. Це хочеться вірити в те, що найсраці їхні роки можуть пройти у в'язниці (ім «світить» позбавлення волі до 5-ти років). З іншого боку, безкарність таких дій (безвідносно того, чий офіс захоплено: КПУ чи НРУ) неодмінно призведе до катастрофічних наслідків для суспільства.

Але перед тим, поза сумнівом, буде гучний судовий прцес. Громадяни України, яким ще не байдуже, що відбувається в цій країні, розділяться на прихильників та противників 11-ти молодих людей. А ми з вами матимемо можливість ще раз над усім цим подумати і розставити власні крапки над «і».

Димитрій Горчаков, Стас Шумлянський

«Чому?..»

вийти на демонстрацію чи протест, але, як кажуть наші очі до війни північні сусіди, «после Соя руками не машут». Врешті-решт, ми знову опинилися перед тим, що мали спочатку. Слова. Подія і спроба дії відбулися, і залишилися тільки вони. Тому знову доводиться шось писати, висловлювати, вербалізувати, шоб хоч до когось дійшло. Але треба завжди пам'ятати, що слова – лише пауза між діями.

Василь Черепанин

білоруська колонка

переклад

Югася Каляда

Даниїл Хармс

ГРАФАМАНЫ

Присьвячаецца В-у, А-В., ну і мне, каханай

Як прыходзілі к нам графаманы,
Гаманілі лясы ды паляны,
Гаманілі лясы ды паляны,
Як прыходзілі к нам графаманы!

Зноўку пошэць прыйшла: «не хацяць»
друкаваць!

Але нас не спініць, але нас не стрмаць,
Відаць, што зноўку дэвядзеца нам
аловак дастаць,

Відаць, што зноўку дэвядзеца пісаць!

Мы – графаманы, з паперай на «ты»!
Мы – графаманы, алоўка браты!
Любым «НН» мы з табою зацята,
Ачысьцім «НН» мы ад дзядзькі-вар"ята!

А потым мы вып"ем з табою гарбаты
І будзем мы лаяцца жудасным матам
На дзядзьку-рэдактара, каб ён загнуўся!
Мы – графаманы, сыны Беларусі!

НОВЫЯ ІМЕНА ДЛЯ СЛАВ'ЯНСКІХ НАРОДАЎ

Прапануем вашай увазе колькі іменаў,
якія ўсё больш сустракаюцца ў беларускіх
дзетак:

Лукел – ЛУКАшэнка, Ельцын
Лурьса – ЛУКАшэнка, РЫнак, САцыялізм
Баген – БАцька – ГЕНій
Лухач – ЛУКАшэнка – ХАкейні Чэмпіён
Рылык – Рыгорыч – Лыжны Кароль
Гепа – ГЕрой ПАСяўной
Зубястра – Зьбяэрэм Ураджай ВЯэ СТРАТау
Юберас – Югаславія, ВЕларусь, РАСЕя
Амыпра – Адзіная МЫтная ПРАстора
Прэзык – ПРЭЗЫдэнткая Канстытуцыя
Рыленпрэз – Рыгорыч – ЛЕгітымны ПРЭЗыдэнт
Чэжур – ЧЭСны ЖУРналіст
Малла – МАЛады ПАтрыёт
Натахер – НАТО – Хер!
Лулюпрэз – Лукашэнка – Любімы ПРЭЗыдэнт
Велалрфл – БЕЛАрускі ПРЭЗыдэнт Лукашэнка
Навебац – НАралзіуса ВЕрыць БАцьку
Лупан – Лукашэнка не ПАмрэ Ніколі

Падрыхтавалі:

Рэфэрэндум Рэзанаансавіч Іваноў
Дажынка Дэкратайна Забрэдзкая

(Передрук з менскай газеты «Навінкі»)

Рекламна агенція «Колёга»

Продам дуже хороше, абсалютнае новеньке ФМ-
радіо. За символічную ціну можна стаці Вашым.
Зацікавілісь? Звертайцеся до редакції «Колёгі»
за координатами.

Реклама в «Колесі» –
Найефективніша в
Академіі!

ТЮК!

Літо. Письмовый стіл. Праворуч двері. На стіні
картина. На картині намальваны кінь, а в зубах у
кона цыган. Ольга Петрівна рубае дрва. Кожного удару
з носу Ольгі Петрівні зіскакуе пенсне. Сьвдокім Осіповіч
сідзіць у крэслі й паліты.

Ольга Петрівна (вдаряе колуном по поліну, яке, однак,
анітрохі не розколюється).

Сьвдокім Осіповіч. Тюк!

Ольга Петрівна (надівае пенсне, б'е по поліну)

Сьвдокім Осіповіч. Тюк!

Ольга Петрівна (надівае пенсне, б'е по поліну).

Сьвдокім Осіповіч. Тюк!

Ольга Петрівна (надіваючы пенсне). Сьвдокіме Осіповічу! Я вас
прошу: не кажіть це слово "тюк".

Сьвдокім Осіповіч. Добре, добре.

Ольга Петрівна (вдаряе колуном по поліну).

Сьвдокім Осіповіч. Тюк!

Ольга Петрівна (надіваючы пенсне). Сьвдокіме Осіповічу! Ви
обіцялі мені не казаці це слово "тюк".

Сьвдокім Осіповіч. Добре, добре, Ольго Петрівно! Більше не
буду.

Ольга Петрівна (вдаряе колуном по поліну)

Сьвдокім Осіповіч. Тюк!

Ольга Петрівна (надіваючы пенсне). Це неподобство! Доросла,
літня людина й не разуміе простаго людскаго проханья!

Сьвдокім Осіповіч. Ольго Петрівно! Ви можете спокійно
продовжуваті вашу работу. Я більше заважаці не буду.

Ольга Петрівна. Ну я вас прошу, я дуже вас прошу: дайте мені
розколоты хоча б це поліно!

Сьвдокім Осіповіч. Коліть, звичайно, коліть!

Ольга Петрівна (вдаряе колуном по поліну).

Сьвдокім Осіповіч. Тюк!

Ольга Петрівна пускае колуна, відкрывае рота, але нічого
вимовити не може. Сьвдокім Осіповіч встает з крэсла, озірае Ольгу
Петрівну з голови до ніг і повільно йде геть. Ольга Петрівна стоіть
нерухомо, з роззявленим ротом і дивіться, як віддаляється Сьвдокім
Осіповіч.

Завіса повільно опускається.

Наша довідка, Даниїл Хармс (1905-
1942) – видатний радянський письменник-
абсурдизм. Писав невеликі оповідання
та п'єси (на півсторінки, рідше – на
декілька сторінок) та вірші для дітей.
Найбільший за обсягом прозовий твір –
повість «Стара».

ЗНОТАТНИКА «КОЛЕГИ»

– Попередниками Дарвіна були расово та етнічно
упереджені китаїці.

– Органи сказали про це першому секретарю області.

– Це є теж хлібом для розумів.

– Коли ми перетворемо родовий відмінок в
прикметникову конструкцію, то розможуться
національні ідеї.

(пучоте на лекціях у НАУКМА)

Головний редактор –
Дмитро Губенко
Голова Ред.Ради –
Стас Шумлянський

Адреса редакції:
Київ, Іллінська 9, к.105
телефон 4164549
dmytro@alice.ukma.kiev.ua

При використанні наших публікацій посилання
на газету обов'язкове. Редакція може не поділяти думки авторів
публікацій. Відповідальність за достовірність наведених у статтях
фактів несуть автори публікацій.

Наклад
70 прим.

© Колёга